
IBA SE NESTAČÍ
Jasmina Andics
MARENČIN PT

PT

IBA SEX NESTAČÍ

Jasmina Andics

IBA SEX NESTAČÍ

Keď je sex
nástrojom manipulácie
i chorobnou túžbou

MARENČIN PT

Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami a udalosťami je iba náhodná.

© Jasmina Andics, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
872. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0738-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0739-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0740-5 (ePub)

Predslov

V ten večer silno snežilo, ale ani fujavica ma neodradila ísť na ten večierok. Ani mrazené žaby padajúce z neba by ma asi neodradili. Ako keby ma tam niečo nezadržateľne ťahalo, nejaká tajomná sila. Vtedy som to pripísala jednotvárnosti, ktorej som chcela na chvíľu uniknúť, teraz si myslím, že to bol môj osud. Osud menom Vladimír.

V ten večer, keď som ho spoznala, som si mala radšej nohy dolámať. Alebo ma mal zraziť opitý cyklista. Každá katastrofa by bola lepšia, než on! Nemohla som vedieť, že akurát na tom firemnom večierku stretnem muža, ktorý zo mňa urobí trosku bez vlastnej vôle. Že urobím všetko, čo chce, bez toho, aby ma o niečo požiadal. Kedysi v predminulom storočí by ho možno označili za diabla, v dnešnej dobe máme označenie psychopat, úchylák, manipulátor...

Bola som ako posadnutá a sex zo mňa robil otrokyňu. Sama sebe som nerozumela, ale tak to býva. To, čo u iných vieme vyriešiť raz-dva, u seba nezvládame, nevieme si rady a v hlave máme bludisko.

Chybu som hľadala v sebe. Prečo je ku mne taký... čo mu na mne prekáža?

Myslela som si, že som na to prišla.

Moja minulosť.

Minulosť, ktorú som mu v snahe zaujať ho, kvetnato opisovala. Chvastala som sa tak, až som sa sama pristihla, že preháňam. Neklamala som síce, no zveličovala. Robila sa krajšou, žiadanejšou.

Pravda bola taká, že som bola jedna rozmaznaná a namyslená baba, ktorej všetko padalo do lona.

Prvú príučku mi dal Tomáš, keď som mala osemnásť. No ak si myslíte, že som sa poučila, tak sa mýlite. Jediné, čo malo vplyv na môj ďalší život bolo to, že som začala naliehavo túžiť po sexe – nie však po takom, aký mi predviedol on. Túžila som po predohre aj po dohre, po vášnivom sexe, pri ktorom by som omdlievala rozkošou. Skrátka, túžila som po kompletnom balíku, ktorý by bol navyše previazaný ešte aj červenou mašľou lásky.

Predtým, ako som ho spoznala...

Ako môže mať niekto, kto miluje, nejakú taktiku?!

Bol príjemný letný večer, ako stvorený pre lásku, no ja som ho v podstate pretrpela a domov som prišla predčasne, ešte pred polnocou. Zneuctená, znevážená, nazlostená, nešťastná. Nechápala som to, nič som nechápala. Celú noc som plakala ticho do vankúša, aby mama nič nepočula. Nechcelo sa mi jej vysvetľovať, že stratu panenstva som si predstavovala celkom inak...

Mala som už osemnásť, čo je v dnešnej dobe na stratu panenstva možno aj neskoro a niektoré zlomyseľné a závistlivé kamošky ma už začali posmešne prezývať „stará panna“. Pripadalo mi to trápne a nemiestne. Podľa mňa je strata panenstva v osemnástke tak akurát. Ani skoro, ani neskoro. Pravdupovediac, ak by sa mi Tomáš páčil, ak by bol aspoň o desať centimetrov vyšší, určite by sa to stalo oveľa skôr. Namotával ma už dosť dlho, no ja som ho iba zhovievavo trpela.

Prečo...? Z celkom prozaického dôvodu. Páčilo sa mi, ako ma vytrvalo dobýval, obdivoval, miloval... A ja som si z neho robila sluhu. (Teraz sa za to hanbím.)

A zrazu akoby uľal.

Z ničoho nič.

Zrazu bol môj mobil nemý.

Prišlo mi to divné. Buď sa mu niečo stalo, alebo si našiel inú.

Úprimne?

Viac by sa mi páčilo, keby ležal dolámaný v nemocnici než to, že ma vymenil, že už nie som jeho idol, bohyňa, múza, kráľovná, superstar.

Tak ma totiž tituloval.

Navyše sa blížili moje narodeniny, ešte k tomu osemnáste narodeniny, moja oslava dospelosti, a on nič!

Čo to má znamenať?! Žiadne darčeky nebudú?! Na tie som sa tešila viac ako na neho. Vždy bol štedrý, vždy vedel, po čom moje srdce piští. Teraz napríklad pišťalo po nových, modernejších náušniciach, najlepšie zlatých. Bol budúci právnik z bohatej rodiny, mal aj na drahšie darčeky.

Tak som sa teda premohla a zavolala ja jemu! Nestihla som ani nič povedať a on že: „Jéj, si zlatá, že voláš, ale mám toho teraz veľa, diplomovka a tak...“

Treskla som mobil o zem. Od jedu. Tak on nemá na mňa čas?! Čo si to dovoľuje, trpaslík jeden!

Keď som vychladla, pozbierala som súčiastky mobilu zo zeme, a keď sa ma mama pýtala, čo by som chcela k narodeninám, povedala som, že nový mobil, lebo ten starý sa mi pokazil.

Krpec predsa len zavolal, pretože som mu poslala esemesku s otázkou, čo dostanem k narodeninám.

„Ty máš narodeniny?“ čudoval sa. Ako mohol zabudnúť?!

„Osemnáste!“ pripomenula som.

„Kedy?“

„Predsa dvadsiateho prvého augusta, taký významný dátum by si si mal pamätať!“ Nemala som ani tak na mysli

vpád ruských vojsk do Československa, ako to, že som sa v tento významný deň narodila JA!

„Aha, jasné! Tak niekedy budúci týždeň si nájdem chvíľku, dúfam...“

„Budúci týždeň? Ale ja mám narodeniny tento týždeň!“ skočila som mu do reči.

„No vieš, mám toho teraz veľa, nestíham!“

„No neviem, či budúci týždeň budem mať čas ja!“ odvrkla som. Bola som hlboko urazená. Takto sa nikdy nesprával!

„Keď nebudeš, nevadí, tak možno niekedy inokedy... musím končiť, ozvi sa potom, pá!“

Zalapala som po vzduchu. To čo má byť?! Nejaká novinka? On ma vôbec neprehovára?!

Moja najlepšia kamoška Linda povedala, že to je najskôr len zmena taktiky, keďže tá pôvodná nefungovala a ja som sa začudovala, že ako môže mať niekto, kto miluje, nejakú taktiku?!

Linda sa zasmiala, ale nevysvetlila mi to. Asi chcela, aby som to zistila sama! Aby som sa poučila z vlastnej skúsenosti, lebo vlastnú skúsenosť nevynahradí ani tisíc dobre mienených rád. Dobrú radu si vypočujeme a vzápätí na ňu zabudneme. Vlastný prežitok sa nám však zapíše do pamäti natrvalo. To som v osemnástich, samozrejme, nevedela. Veľa vecí som nevedela, veľa som ani len netušila, bola som len také malé roztomilé teliatko.

Tomáš mi napokon deň pred narodeninami predsa len zavolal a ja som sa normálne potešila. Tuším po prvý raz za tie dva roky, čo mi vyvolával. Dohodli sme sa, že pôjdeme na večeru a ja som predpokladala, že pôjdeme do niektorej z tých luxusných reštaurácií, kam sme občas chodievali.

Ja som ako vždy meškala a on ma už na určenom mieste čakal, no nemal svoje obľúbené sako. Bol oblečený ako do krčmy, takže ja, vyfintená v šatočkách, som vedľa neho vy-

zerala ako luxusná spoločníčka. Či skôr ako dievča, ktoré ide na nedeľnú omšu? No to je jedno, každopádne som bola hneď v úvode sklamaná, pretože ma privítal len s jednou ružou.

S jednou!

A ešte k tomu nebola červená, ale taká nejaká čajová, čiže taká nijaká, bez farby.

To bolo všetko! Žiadne zlaté náušnice, ktoré som mu už v predstihu ukazovala vo výklade, žiadne darčeky! Len jeden úbohý kvet!

Ešteže zaplatil za večeru. Mimochodom tiež úbohú. V lacnej reštaurácii!

Čo má toto všetko znamenať?

Ničomu som nerozumela. U mladej neskúsenej baby to síce nie je nič neobvyklé, no i tak ma to sralo! Vnímala som tie signály, tie zmeny, no nedokázala som ich vyhodnotiť.

„Ponáhľaš sa domov?" opýtal sa ma len tak, mimochodom.

„Hm... ani nie," odvetila som zamyslene. Že by nejaké prekvapenie? Ale obchody sú už zavreté... hm... hm... hútala som, aký darček má pre mňa schovaný.

„Vieš... kamoš mi dal kľúč od jeho bytu, je odcestovaný a potrebuje zaliať kvety," zasmial sa, akože vie, že je to trápne klišé.

„Zaliať kvety?!" opýtala som sa prekvapene, no stále nebolo nič stratené. „Dobre," počula som sa, ako súhlasím, hoc mi bolo jasné, že o žiadne kvety nejde. Až taká naivná som zas nebola. Chcel ma jednoducho pretiahnuť. Vedela som to a napodiv mi to neprekážalo. Bola som celkom zvedavá na to, ako sa k tomu dopracuje, ako sa zas bude snažiť, čo všetko mi narozpráva a aký šperk konečne z vrecka vytiahne len preto, aby ma dostal.

Tomáš sa na mňa prekvapene pozrel, iste nečakal, že budem súhlasiť tak rýchlo, veď doteraz som odmietala každý jeho

pokus o zblíženie. Myslela som si, že ma od šťastia zasype bozkami, ale on len zavolal taxík. Okej, predohra bude asi až v byte. Ktovie, ako je to ďaleko a nebude predsa sedieť s erekciou v taxíku. To sa dá pochopiť, vravela som si.

Poviem vám pravdu, predohra nebola žiadna. Len čo sme prišli do bytu, stiahol mi nohavičky a nedočkavo do mňa vnikol. Ani som sa nestihla báť bolesti a už bol vo mne. Celé to trvalo veľmi krátko a vyhodnotila by som to ako podpriemerný zážitok. Dnu, von, dnu, von... asi šesťkrát. To bolo všetko. Žiadna vášeň, žiadne vzdychy, žiadna zmena polohy, žiadne bozky, len klasická, či skôr amatérska, súlož. Nemala som síce s čím porovnávať, ale naštudovaného som toho mala o sexe dosť. Sex ma zaujímal.

Pravdupovediac, čakala som od prvého sexu oveľa viac, hoc je známe, že prvýkrát to nie je bohviečo! Na bielej plachte sa vynímala kvapka krvi a jeho najväčšou starosťou bolo, či to má vyprať alebo kúpiť novú plachtu.

„Nechaj to tak, kamoš hádam pochopí," povedala som, „a možno bude aj závidieť," dodala som chvastavo a začínala byť netrpezlivá, kedy sa začne venovať mne. Kedy ma začne hladkať, bozkávať, kedy mi začne hovoriť, ako ma miluje. Na toto som bola nastavená, toto som v tom momente potrebovala a čakala na to, ale on sa obliekol a povedal, že už musíme ísť. Ani mi nepovedal dôvod, hoc som sa ho na to opýtala. Zrazu mu akosi nebolo do reči.

Tak som sa teda pomaly obliekala aj ja, nebudem si predsa vynucovať nehu, na to ja odkázaná nie som, no stále som čakala láskyplné objatie, či aspoň nejaké „ďakujem". On sa však správal ako mŕtvy chrobák, nepoznávala som ho.

Toto nebol on!

V časopisoch sa síce píše, že chalan je po sexe unavený

a potrebuje sa z toho „spamätať“, ale ubehlo už desať minút a on bol stále taký nijaký.

A vrcholom všetkého bolo to, keď sa na mňa v taxíku sebavedomo, ako víťaz, usmial a opýtal sa:

„Tak čo, aký bol darček k narodeninám?“

„To bol akože darček?!“ vyvalila som na neho oči a výhražne zdvihla obočie.

Prikývol.

„Hm... veď pekný,“ zaklamala som a pritúlila sa.

Ešte pred mesiacom by som zareagovala celkom inak. Poslala by som ho dočerta s takým darčekom, ak by som vopred vedela, čo na mňa chystá! No po sexe býva žena rozcitlivená, čo potom mladá baba po prvom sexe, ale aj to sa píše v časopisoch, že to je po sexe normálne.

Takže ja som bola pritúlená, roznežnená, asi aj konečne zamilovaná, a on nič. Snehuliak!

Taxík zastavil pred panelákom.

„Tak čau!“ povedal iba.

Vystúpila som teda, keď som musela, hoc sa mi domov ešte ísť nechcelo. Veď bolo len niečo po jedenástej a mama mi po prvý raz dovolila byť vonku do polnoci, veď už som dospelá.

Taxík odfrčal a ja som tam stála sama, na tej tmavej ulici, veď ma mohol niekto aj prepadnúť... znásilniť! On sa o mňa vôbec nebojí? nechápala som.

Čo toto akože malo byť?! Dosiahol, čo chcel a nezáujem?

Mala som s tým rátať, pretože aj to sa píše v časopisoch, že to je bežné, no u trpaslíka by som predsa len očakávala niečo iné... Najmä vzhľadom na to, že ma tak dlho dobýval, tak strašne miloval!

Fakt som ho nepoznávala.

Keď sa neozval ani na druhý deň, ani na tretí, zavolala som mu ja. Mala som pocit, že sa vnucujem, ale chýbal

mi. Chcela som ho. Ľúbila som ho! Neuveriteľné sa stalo skutočnosťou.

A on sa vyhováral, stále sa len vyhováral...

Linda povedala, že to mala byť asi jeho pomsta. Pomsta za to, aká som bola... ako som ho odmietala, ponižovala. Asi to tak bolo, Linda sa vyzná.

Keď som jej povedala o mojej túžbe po kompletnom balíku, rehotala sa, že by som chcela priveľa, no ja som mala aj naďalej tendenciu spájať sex s láskou, čo mi prinášalo len samé problémy. Závidela som Linde tú bezstarostnosť, s akou išla z postele do postele a nejaké city ju vôbec netrápili. Snažila som sa s ňou držať krok, no nebolo to také jednoduché. Chalanov bolo síce dosť, až veľa, no každý chcel iba sex. Takmer každý. A ja som im dookola opakovala:

„Mne iba sex nestačí!“